

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 168

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: Năm 2000

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Tối hôm qua chúng ta đã lại qua một năm nữa, hội trường của lần hội họp này thì quý vị cũng đều đã thấy, thật là khó được, hội trưởng Lý đã sắp xếp thịnh tình, chúng tôi vô cùng cảm kích. Tôi hiểu rõ ông là dụng tâm Bồ-tát, cố hết sức nắm lấy cơ duyên để cho chúng ta học tập đa nguyên văn hóa trong thời điểm bắt đầu của thế kỷ mới. Hôm qua là tiết mục Nguyên Tiêu đoàn viên đầu tiên của chúng ta, vào thời xưa ở Trung Quốc, tết Nguyên Tiêu là chúng ta trong một năm vì người nhà, hoặc vì dòng tộc mà cầu phước, hy vọng trong một năm này mỗi người đều trải qua được trọn vẹn.

Thế kỷ này, đời sống tư tưởng của mọi người đều tiếp nhận sự phát triển của khoa học kỹ thuật, nên đã có sự thay đổi rất lớn. Hay nói cách khác, trải qua một thế kỷ thì phương thức đời sống đã có một sự chuyển biến rất lớn. Do vậy mà Phật-đà đã dạy chúng ta tự hành hóa tha thì phải khế cơ khế lý, lý thì vĩnh hằng bất biến, còn cơ thì cần phải thuận theo thời đại, người hiện nay nói là theo trào lưu thời đại, nếu đi ngược lại với trào lưu thời đại thì nhất định sẽ hành không thông. Nói cách khác, dùng Phật pháp mà nói thì phương pháp này là tổ tổ tương truyền, trong quá khứ có thể thích ứng, nhưng những năm cuối của thiên niên kỷ này thì không còn thích hợp để sử dụng, cho nên cần phải có sự cải tiến rất lớn. Đúng là sau khi Phật giáo truyền đến Trung Quốc thì triều Đường đã làm một sự cải cách rất lớn, chính là hai vị đại sư Bách Trượng và Mã Tổ đã sáng lập ra chế độ tông lâm, xây dựng một số quy tắc thích hợp với hoàn cảnh tu học của người Trung Quốc, nên Phật pháp ở Trung Quốc có thể phát dương quang đại. Từ thời đại sư Bách Trượng đến nay có lẽ cũng gần 1.500 năm, ngày nay lại cần phải có một sự cải cách to lớn nữa để thích hợp với hình thái xã hội trong thế kỷ 21 này, đây là việc cần thiết.

Phật pháp có thể chuyển biến hư không pháp giới chính là bởi vì Phật pháp không có pháp nhất định, nó có nguyên lý nguyên tắc bất biến, nhưng trên phương thức thì không có pháp nhất định nào. Phật pháp không phải là bảo thủ không chịu thay đổi, mà là tùy thời tùy thế, đúng như trong kinh Phật nói: “Hằng thuận

chúng sanh tùy hỷ công đức”, là điều mà Phổ Hiền Bồ-tát dạy chúng ta. Trong kinh Lăng-nghiêm, Phật đã dạy chúng ta: “Thuận theo tâm của chúng sanh mà ứng hiện theo khả năng hiểu biết”, những điều này đều là giáo huấn chân thật, trí tuệ chân thật. Đương nhiên việc cách tân không phải là chuyện dễ dàng, chân thật cần phải có đại trí tuệ, đại đức hạnh, trong Phật pháp nói nhất định phải là người tu hành khai ngộ chứng quả thì mới có thể làm được, phàm phu thì nhất định không thể làm được, phàm phu không có trí tuệ này, không có đức năng này. Nhưng chúng ta ngày nay sống trong thời đại này, đúng là một giai đoạn giao thoa giữa thời đại cũ và mới, do đây có thể biết, trách nhiệm sứ mệnh của đồng tu xuất gia chúng ta càng trọng đại, không phải là thời đại thông thường. Từ thiên niên kỷ này trở về sau, kỳ thực thì Phật đã có sự khai thị trong kinh Pháp Hoa, trước đây chúng tôi đã từng giảng qua “Đại ý kinh Pháp Hoa”, hình như có băng ghi âm, lúc đó chưa có ghi hình, khi nào cần thiết thì tương lai chúng tôi sẽ tìm cơ hội giảng một lần nữa.

Phật nói, thời kỳ mạt pháp phải hoằng dương Đại thừa. Đại thừa thích hợp với căn cơ của thời kỳ mạt pháp. Vì sao vậy? Vì Đại thừa rất rộng mở, ngày nay gọi là tự do dân chủ mở cửa, đây là pháp Đại thừa; pháp Tiểu thừa thì bảo thủ. Nguyên tắc mà Phật dạy chúng ta, mọi người đều biết rất rõ về tứ hoằng thệ nguyện, “chúng sanh vô biên thệ nguyện độ”. Do đó, chúng ta phải đem bốn ý Phật độ chúng sanh mở rộng đến hết thấy chúng sanh trong hư không pháp giới, thường phải có tâm lượng độ chúng sanh, phải có trí tuệ độ chúng sanh, phải có năng lực độ chúng sanh. “Trong cửa nhà Phật, không bỏ một ai”, chúng ta phải giữ tâm này, phải có tâm độ lượng lớn này, không phân quốc gia, chúng ta nhìn thấy trong kinh Hoa Nghiêm là không phân tộc loại, không phân tôn giáo, nhất loạt bình đẳng được độ, đây chính là đa nguyên văn hóa mà người thời nay nói, chúng ta phải thể hội đến được. Chúng tôi hai năm nay ở Singapore, qua lại với những dân tộc khác nhau, tôn giáo khác nhau, đây là khởi đầu, chỉ có hai năm mà thành quả tốt như vậy, chín tôn giáo lớn ở Singapore giống như người một nhà, mọi người quý vị đều có thể nhìn thấy. Hôm qua trưởng lão của Ấn Độ giáo đã đặc biệt lên chúc phúc chúng ta, chúng tôi rất cảm động, vốn dĩ đại biểu của chín tôn giáo lớn là đạo trưởng Lý lên chúc phúc, đạo trưởng Lý chúc phúc là đại biểu cho chín tôn giáo lớn, nhưng trưởng lão của Ấn Độ giáo đã đặc biệt chúc phúc chúng ta. Quý vị nhìn thấy chúng tôi ở cùng nhau thân thiết như vậy, phổ độ chúng sanh thì cần phải dựa vào người lãnh đạo của các tôn giáo, dựa vào thầy

truyền giáo của các tôn giáo, chúng ta xây dựng nhận thức chung, mục tiêu của chúng ta là xã hội an định, thế giới hòa bình, nhân dân hạnh phúc.

Làm thế nào mới có thể làm được? Phật dạy chúng ta, bước thứ nhất là phải “chuyển ác thành thiện”, bản thân chúng ta phải làm, phải hết lòng mà làm. Thế nào là thiện? Thế nào là ác? Tiêu chuẩn của thiện ác thì Phật đã thuyết một bộ kinh gọi là kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, trong đây khuyên bảo chúng ta về tiêu chuẩn để chuyển ác thành thiện. Tổ sư đại đức của Trung Quốc đã phát huy được càng tuyệt vời hơn, Đại sư Ấn Quang không dùng kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, ngài dùng Liễu Phàm Tứ Huân, dùng Cẩm Ứng Thiên, dùng An Sĩ Toàn Thư, nội dung tinh tế hơn kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo rất nhiều. Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo là cương lĩnh, Ấn tổ đã nêu ra ba bộ sách này là hạng mục chi tiết, chúng ta mỗi ngày phải đọc, phải hết lòng thọ trì. Giai đoạn thứ hai là dạy chúng ta “chuyển mê thành ngộ”, đây chính là phải thâm nhập kinh tạng, việc thâm nhập kinh tạng thì thâm nhập một môn là đủ rồi. Ngày nay khóa trình chủ yếu của chúng ta là kinh Vô Lượng Thọ, lần này chúng tôi ở Úc đã đem một số sách cũ của tôi chỉnh lý lại, đem cất giữ ở Toowoomba, chúng tôi ở đó đã làm một lần chứa kinh. Lần này có một số đồng học đã qua đó, hy vọng tương lai các đồng học của chúng ta nếu có thời gian thì một năm tốt nhất là có một khoảng thời gian đến nơi này để tiến tu. Cũng giống như bé quan vậy, chúng ta không có hình thức bé quan, nhưng có thực chất của bé quan, sống ở trên đó một hoặc là hai tuần lễ, hoặc cũng có thể là ở một đến hai tháng, ở trên đó tụng kinh niệm Phật.

Lần chỉnh lý những sách cũ này, đây là bản gốc kinh Vô Lượng Thọ mà thầy Lý đã đưa cho tôi. Lần này đã tìm được, các bạn nhìn thấy mi chú của bản hội tập, đây là bản gốc mà chính thầy Lý sử dụng, tôi đã từng nói là thầy Lý đưa tôi hai quyển sách, còn đây là sách giới luật, là hai quyển này, trì giới niệm Phật. Lúc trước tôi cất giữ tại thư viện Đài Bắc, vì thay đổi và di chuyển nên tôi cũng không biết sách đã đến nơi đâu, lần này đã tìm lại được, tôi nhất định sẽ mang theo ở bên mình hai quyển sách này. Quyển kinh Vô Lượng Thọ này đã được in ra rồi, còn quyển sách này thì chưa được in ra, tương lai chúng ta có thể đem nó in ra, để quý vị có thể làm tham khảo. Phân lượng cũng không nhiều, quyển sách này là do đại sư Liên Trì biên soạn, nằm trong Vân Thê Pháp Vựng, Liên Trì Đại Sư Toàn Tập có.

Tu học thì có chương ngại, chương ngại cũng đừng lo, đặc biệt là ngày nay chúng ta đi theo con đường đa nguyên văn hóa, trước mắt vẫn chưa thể khiến hầu hết tứ chúng đồng tu trong Phật môn chúng ta tán đồng, cho nên việc hủy báng

và chỉ trích là không thể tránh khỏi. Một người chân thật tu hành, tuyệt đối sẽ bỏ đi thành kiến của chính mình, tiếp nhận giáo huấn của Phật-đà, thầy Lý đưa cho tôi hai quyển này, vậy là đủ rồi, cả đời thọ dụng không hết. Ngày nay, tôi nói với đồng học một câu chân thật, người phỉ báng tôi, người sỉ nhục tôi, người hãm hại tôi, họ có tội hay không? Họ không có tội, không những họ không có tội mà họ còn có công đức. Các bạn có hiểu hay không? Họ vì sao lại có công đức? Họ dùng ý ác đối với tôi, nhưng không hại được tôi, đây chính là công đức của họ. Các bạn hãy tỉ mỉ suy nghĩ xem, đã thành tựu sáu ba-la-mật của tôi, không những là nhẫn nhục ba-la-mật, bạn phải chân thật hiểu được giáo huấn của Phật, bất kỳ một điều nào trong sáu ba-la-mật đều đầy đủ năm điều còn lại. Cho nên ý ác không tốt của họ lại thành tựu sáu ba-la-mật của tôi, đây là họ có công đức, họ không có tội nghiệp, thế nên chúng tôi nhất định là dùng tâm cảm ơn đội đức để báo đáp họ. Bạn nghĩ thử xem, kinh Đại Niết-bàn có lẽ các bạn chưa đọc qua, còn kinh Kim Cang thì đã đọc qua, vua Ca-lợi đã cắt xẻo thân thể của tiên nhân Nhẫn Nhục, đó là lăng trì xử tử, ông không phải là chết nhẹ nhàng, mà là dùng dao cắt ông từng miếng từng miếng một cho đến khi chết. Vua Ca-lợi có tội hay không? Không có tội, vì đã thành tựu bát-nhã độ cứu cánh viên mãn cho tiên nhân Nhẫn Nhục, là đại công đức! Tiên nhân Nhẫn Nhục phát nguyện, tương lai thành Phật thì người đầu tiên độ là vua Ca-lợi, việc này chúng ta đã nhìn thấy trong kinh, tiên nhân Nhẫn Nhục khi đó chính là Thích-ca Mâu-ni Phật, vua Ca-lợi chính là tôn giả Kiều-trần-như. Cho nên bạn mới biết được cái gì là Phật pháp, Phật pháp cần phải tu học ra làm sao.

Việc hủy báng, sỉ nhục, hãm hại đối với người tu hành mà nói là công đức. Họ rốt cuộc có tội nghiệp hay không? Họ có! Tội nghiệp của họ là kết ở chỗ nào? Là đối với những người sơ học, khiến những người sơ học mất đi lòng tin đối với tam bảo, mất đi cơ duyên thân cận thiện tri thức, đó chính là tội nghiệp của họ. Cho nên tội nghiệp là kết từ phía bên này, không phải là kết từ phía bên của ta; từ phía này của ta thì họ có công đức, còn từ phía quảng đại tín chúng thì đó là tội nghiệp. Thế nên vì sao nói hủy báng sỉ nhục tam bảo sẽ đọa địa ngục A-tỳ? Quý vị đã đọc qua kinh Phát Khởi Bồ-tát Thù Thắng Chí Nhạo, cho nên cách làm này của họ chúng ta hiểu được, chúng ta rõ ràng. Giả như chúng ta không phải là người tu hành chân thật, họ sỉ nhục chúng ta, hãm hại chúng ta, chúng ta sanh khởi tâm báo thù, vậy thì tội nghiệp đó liền tăng lên, điều họ làm hoàn toàn đều là tội nghiệp. Người tu hành không có tâm báo thù, không những không có tâm báo thù mà còn có tâm cảm kích, tâm cảm ơn, đây là ý ác đối với người tu hành

mà có quả báo không như nhau. Vua Ca-lợi hãm hại tiên nhân Nhẫn Nhục, ông là công lớn tội nhỏ, nguyên nhân là gì? Tiên nhân Nhẫn Nhục tu hành trong sơn động trên núi, không có ai thân cận với ông, cho nên việc kết tội với những tín đồ một phương này không lớn, cho nên ông đã thành tựu được đại công đức. Nếu giống như những gì trong kinh Phát Khởi Bồ-tát Thù Thắng Chí Nhạo nói, hai vị tỳ-kheo giảng kinh thuyết pháp, họ phao tin sinh sự khiến những thánh chúng này nảy sinh nghi hoặc đối với pháp sư, mất đi lòng tin, không đến nghe kinh nghe pháp nữa thì tội này quá nặng. Thánh chúng của họ càng nhiều thì tội của bạn càng nặng, là kết tội như vậy, cách kết công và tội như thế nào thì chúng ta phải hiểu được, việc này so với pháp luật thế gian thì không như nhau.

Thời đại hướng đến thế kỷ 21, hướng đi là đa nguyên văn hóa, làm sao đem các tôn giáo, các loại tư tưởng học thuật khác nhau có thể dung hòa thành một thể, đây là trí tuệ cao độ, nghệ thuật cao độ, như vậy thì mới có thể giải quyết được vấn đề của thế kỷ 21. Khiến hết thầy chúng sanh trên địa cầu này cùng chung sống hòa thuận, đối đãi bình đẳng, tôn trọng lẫn nhau, kính yêu lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau, đoạn ác tu thiện. Đoạn ác thì bắt đầu đoạn từ đâu? Bắt đầu từ chính bản thân mình. Bắt đầu đoạn từ chỗ nào? Rất nhiều đồng học đã hỏi tôi, tôi cũng đã chỉ cho họ là bắt đầu đoạn từ tự tư tự lợi. Khi chúng ta chưa học Phật, thật sự là từ vô lượng kiếp đến nay khởi tâm động niệm đều là vì lợi ích của chính mình, là tự tư tự lợi! Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta phải làm chuyển biến lớn 180 độ, bỏ đi tự tư tự lợi, niệm niệm nghĩ đến lợi ích của hết thầy chúng sanh, đây là chuyển biến 180 độ. Đừng nghĩ đến bản thân, phải nghĩ đến người khác, nghĩ đến lợi ích của toàn thể xã hội, nghĩ đến lợi ích toàn diện của hết thầy chúng sanh, được vậy thì bản thân chúng ta sống ở thế gian này giống như Phật Bồ-tát không khác. Phật Bồ-tát và các thần thánh của tôn giáo khác, sứ giả của thần, bạn hãy tỉ mỉ mà quan sát, các ngài ở thế gian này là thân phận gì? Là vì phục vụ hết thầy chúng sanh mà đến, là thân phận như vậy.

Cho nên tôi thường nói, thân phận của Thích-ca Mâu-ni Phật là người làm công tác nghĩa vụ giáo dục xã hội đa nguyên văn hóa, đây chân thật là tình trạng thực tế của thế kỷ 21 này. Chúng ta phải làm một nhà công tác nghĩa vụ giáo dục xã hội đa nguyên văn hóa của thế kỷ 21, chỉ có tận nghĩa vụ, chứ không hưởng quyền lợi, vì chúng sanh phục vụ, phục vụ vô điều kiện, phục vụ vô tư, vậy thì đúng, vậy mới là đệ tử Phật chân thật. Không những chư Phật Như Lai bảo hộ bạn, gia trì bạn, mà tất cả thần thánh, thượng đế của các tôn giáo cũng đều bảo hộ bạn, cũng đều gia trì bạn. Hiện tại Singapore là vùng đất quý vô cùng khó được,

Phật Bồ-tát đang ở đây, chúng thần đang ở đây, đây là đất phước đệ nhất của thế gian, chín tôn giáo lớn đã liên kết với nhau. Về sau công việc chúng ta làm chính là giao lưu ở trên giáo lý giáo nghĩa, để chúng ta có nền tảng thật sự kiên cố, cùng nhau nỗ lực, cầu chúc cho thế giới hòa bình, chúng ta có tràn đầy lòng tin. Đây là việc mà lãnh tụ của chín tôn giáo lớn ở Singapore đều có cùng chung niềm tin, chúng ta có lòng tin, chúng ta tin tưởng có thể làm được tốt, không phải bản thân chúng ta có năng lực, mà chúng ta tin tưởng chúng thần gia trì, có Phật Bồ-tát bảo hộ. Mời xem Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 92:

Dụng thê thiếp ngữ, vi phụ mẫu huấn.

用妻妾語。違父母訓。

Nghe theo lời thê thiếp, trái lời cha mẹ dạy.

Và đoạn thứ 93:

Đắc tân vong cố, khẩu thị tâm phi.

得新忘故。口是心非。

Có mới quên cũ; miệng nói điều phải, tâm nghĩ sai trái.

Chúng ta xem hai đoạn này, trước tiên hãy xem chú giải trong Vựng Biên: “*Lời của thê thiếp, ngọt ngào nên dễ vào tai. Lời cha mẹ dạy, ngay thẳng nên khó nghe theo! Cha mẹ từng trải nhiều nên nhìn nhận sự việc ắt sẽ thích đáng; lại yêu thương con hết mực, vì thế suy tính ắt sẽ chu đáo. Há có chuyện con gái ít tuổi mà chỗ thấy biết lại vượt hơn người lão thành từng trải hay sao? Sự lý cũng thế, không chỉ vì để khuyên hiếu thuận mà nói như vậy.*” Chúng ta xem đoạn này, những lời này trong xã hội ngày nay, thông thường nói là vấn đề nhạy cảm, đặc biệt là trong xã hội hiện tại, việc này mọi người đều biết, đồng tu học Phật thì nữ chúng nhiều hơn nam chúng, việc thành tựu cũng lại như vậy. Cho nên, chúng ta phải biết thời gian viết quyển Cảm Ứng Thiên này là vào thời xưa. Chúng ta cũng biết vào thời đại xa xưa cũng có mẹ hiền vợ tốt, vậy việc này có trái ngược với những gì mà cổ đức nói hay không? Chúng ta phải hiểu rõ xã hội đại chúng vô cùng phức tạp, hiện tại phức tạp mà ngày xưa cũng phức tạp. Chúng ta đọc đến những câu văn nhạy cảm này, nhất định phải dùng trí tuệ để suy xét, chúng ta phải đem ý nghĩa này suy rộng ra, phạm là những người thân thiết yêu thương của mình, chúng ta phần lớn rất dễ dùng tình cảm để làm việc, dùng cảm tình làm việc thì rất thường không chú ý thị phi, lợi hại, được mất. Cho nên cần phải có cách học như thế nào? Phật Bồ-tát dạy chúng ta, cổ thánh tiên hiền dạy chúng ta, càng là người thân cận, nghĩa là người thường xuyên tiếp cận thì càng phải có lý

trí, càng phải bình tâm, vậy trong lời nói và hành vi của chúng ta mới có thể chân thật phân biệt rõ được như lý như pháp, người thân kẻ sơ đều phải đối đãi bình đẳng.

Sự việc này nói ra thì dễ nhưng làm thì khó, đây là thuộc về vấn đề tu dưỡng. Cha mẹ không ai mà không yêu thương con cái, những giáo huấn này của người xưa bất luận là gia đình, bất luận là xã hội, ngày xưa không có trường học, đa phần là tư thực, việc dạy dỗ cũng không có gì ngoài luân lý đạo đức. Cho dù là ở phương diện giải trí, chúng ta hãy xem những vở kịch của người xưa, như tuồng Côn Sơn xưa, đến sau này thì phát triển thành kinh kịch, thậm chí là hí khúc địa phương. Quý vị hãy tỉ mỉ mà quan sát, nội dung của chúng cũng không ngoài “trung hiếu tiết nghĩa”, nói rõ cho đại chúng biết nhân thiện quả thiện, nhân ác báo ác. Vào thời đó việc giáo dục chưa được phổ cập, nhưng loại giáo học dùng phương thức giải trí để biểu thị này thì sinh ra được hiệu quả rất lớn đối với thế đạo nhân tâm. Cho nên những âm nhạc, ca múa, hí kịch này của người xưa đều là phương tiện để dạy học, nó không phải chỉ để mua vui giải trí, so với xã hội ngày nay thì hoàn toàn không như nhau. Cho nên, không có chuyện người già không quan tâm thế hệ sau, và cũng không chỉ là con cháu của mình, mà đều có sự quan tâm đối với tất cả những người trẻ tuổi trong xã hội, đều hy vọng thế hệ sau tiến bộ hơn thế hệ này của mình, hy vọng hạnh phúc hơn thế hệ này của mình, đại đa số người thời đó đều có tâm thái này, đều có lý niệm này. Xã hội ngày nay thì không giống như vậy, lý niệm này trong xã hội ngày nay có thể nói là vô cùng mờ nhạt, chúng ta hoàn toàn có thể cảm nhận được là tự tư tự lợi, chỉ có chính mình mà không có người khác, thậm chí là chỉ có ngày hôm nay chứ không có ngày mai. Cho nên, bạn nghĩ thử xem tư tưởng này đáng sợ biết bao, hành vi này đáng sợ biết bao.

Thế nhưng người đọc sách rõ lý nhìn thấy được, chúng ta phải làm thế nào ứng biến trong thời đại này? Làm thế nào giúp đỡ thời đại này? Vậy thì không thể không rõ lý, không thể không rõ quy củ, quy củ có thiện, có bất thiện. Làm thế nào để có thể khuyên bảo xã hội đại chúng chuyển ác thành thiện, chuyển mê thành ngộ? Việc này cần phải có trí tuệ cao độ, trên phương diện hành trì thì phải có nghệ thuật cao độ, chúng ta không thể không hết lòng nỗ lực. Ngày nay, lý niệm của người làm cha mẹ chưa chắc đã là chánh pháp, chỉ khuyên khích con cái thăng quan phát tài, chỉ mưu cầu cái lợi ích của một nhà, những quan niệm này đều có vấn đề. Ngày nay có bao nhiêu người làm cha mẹ khuyên con cái hy sinh bản thân, phục vụ xã hội, không còn thấy nhiều nữa rồi. Người xưa biết xả

mình vì người, cho nên chúng ta ngày nay đối với câu “trái lời cha mẹ dạy”, nên đem nó đổi thành trái lời thánh nhân dạy, trái lời dạy của Phật Bồ-tát, tổ sư đại đức, chúng ta hãy lấy điều này làm tiêu chuẩn. Trong nhà Phật thì tiêu chuẩn thấp nhất là ngũ giới thập thiện, nếu như nói đầy đủ một chút thì tịnh nghiệp tam phước là vô cùng tốt. Cho nên, người thân cận thường ở bên tai nói lời ngon tiếng ngọt, chúng ta phải nên nghĩ xem những lời họ nói, những việc họ làm có tương ứng với giáo huấn của Phật Bồ-tát hay không? Nếu như không tương ứng thì không thể tiếp nhận, cho nên phải khuyên bảo lẫn nhau học Phật, quy y Phật pháp, vậy thì mới đúng.

Nhất định phải biết đời người ngắn ngủi khổ đau, chúng ta thường nhìn thấy bạn bè thân thiết, tri giao năm xưa, mỗi năm mỗi tháng đều có người ra đi, người có tính cảnh giác cao, thật sự nhìn thấy mà sợ hãi. Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt thì bản thân đã già, sắp đến lượt mình rồi, vào lúc này thì chúng ta phải làm sao đây? Người không học Phật, đối với việc đời sau thì họ đang hoài nghi, họ không thể khẳng định, những đồng tu học Phật đối với sự việc này đại thể đều có thể khẳng định, con người nhất định có đời sau, thời gian của đời này rất ngắn ngủi, thời gian của đời sau thì rất dài. Nếu có thể nghĩ đến đời sau thì người này chính là có trí tuệ, trong mấy mươi năm ngắn ngủi này, chịu khổ một chút thì đã là gì đâu! Nhất định phải biết đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức, vì đời sau mà suy nghĩ.

Thiện pháp đệ nhất của thế gian là giáo huấn của Phật Bồ-tát. Vì sao gọi giáo huấn của Phật Bồ-tát là thiện pháp đệ nhất vậy? Vì Phật Bồ-tát là người giác ngộ triệt để, hiểu rõ cứu cánh viên mãn đối với chân tướng vũ trụ nhân sinh, đây là điều mà người thông thường không sánh được. Lời của các ngài là chân thật, dạy bảo của các ngài không có sai lầm, chúng ta có thể tin, có thể tiếp nhận, vậy thì bạn liền có phước, phước báo này là phước báo chân thật. Nhà Phật thường nói “thân người khó được, Phật pháp khó gặp”. Phật Bồ-tát là thiện tri thức chân thật, chúng ta sau khi gặp được thì nhất định phải thân cận, không thể xem nhẹ mà bỏ qua. Chúng tôi cũng thường khuyên bảo mọi người, hãy bỏ đi thành kiến của mình, bỏ đi cách nghĩ, cách nói và cách làm của mình, thuận theo giáo huấn của Phật Bồ-tát, vậy thì đời này của chúng ta sẽ không luống uổng, đời này sẽ không bị đọa lạc. Kiến đại công, lập đại nghiệp, đại công đại nghiệp là chỉ cho hoàng pháp lợi sanh, trước tiên phải thành tựu đức hạnh của chính mình, thành tựu học vấn của chính mình, đương nhiên việc này nhất định phải nhờ vào sự gia trì của tam bảo. Chỉ cần chúng ta thật sự phát tâm, chân thật chịu làm thì cả đời

sẽ được Phật Bồ-tát chăm lo, đây là sự thật muôn vàn chính xác. Quyết đừng vì chính mình mà suy nghĩ, Phật Bồ-tát đã sắp xếp an bài cho bạn rồi, vậy thì chính bạn còn có gì để suy nghĩ? Bản thân toàn tâm toàn lực đi làm việc hoàng pháp lợi sanh, đây mới tương ưng.

Đoạn tiếp theo là: *“Có mới quên cũ. Miệng nói điều phải, tâm nghĩ sai trái”*, đây là đại ác. Trong chú giải nói rất hay: *“Nhỏ thì như quần áo, vật dụng; lớn thì như tình nghĩa bạn bè.”* Người xưa thường nói bạn bè lâu năm là tốt, chúng ta cũng không thể nói bạn bè mới quen là không tốt, thế nhưng kết giao bạn mới mà lại lạnh nhạt với bạn cũ trước đây, vậy thì sai rồi, mọi người trong xã hội sẽ nhìn nhận bạn là người nhạt tình nghĩa. Con người không thể quên gốc, con người thường phải nhớ tình bạn cũ, từ chỗ này thấy được tâm địa hiền hậu, từng trải của bạn, chân thật nhận được sự giúp đỡ trong xã hội, thực ra mà nói là từ những bạn bè cũ, giao tình sâu, niệm niệm không quên giao tình cũ, đó là vun bồi sự hiền hậu của chính mình. Tâm và khẩu đặc biệt phải tương ưng, bạn xem đoạn mở đầu trong kinh Vô Lượng Thọ, Phật chân thật là dạy chúng ta chỗ bắt tay tu hành, khởi điểm của chuyển ác thành thiện, Phật dạy chúng ta khéo giữ ba nghiệp, câu đầu tiên liền dạy chúng ta “khéo giữ khẩu nghiệp, không chê lỗi người”. Chúng ta ở Singapore nhìn thấy cư sĩ Hứa Triết, ở nơi này có rất nhiều đồng tu đều đã thấy qua, người thanh niên 101 tuổi. Bà năm nay đã 101 tuổi, nhưng trông bà giống như người 40-50 tuổi vậy, sức khỏe còn tốt như vậy, bà tu dưỡng thành công như thế nào? Cả đời không phiền não, cả đời không nổi giận, cả đời không thấy người khác sai, cho nên trong kinh Vô Lượng Thọ, Phật đã nói: “Khéo giữ khẩu nghiệp, không chê lỗi người; khéo giữ thân nghiệp, không mất luật nghi; khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh không nhiễm”, mấy câu này bà đều đã làm được hết rồi. Tuy bà không phải là một tín đồ Phật giáo, bà cũng chưa đọc qua kinh Phật, thế nhưng bà đã làm được. Trong Đàn Kinh, đại sư Lục tổ Huệ Năng đã nói: “Nếu người chân tu đạo, không thấy lỗi thế gian”, bà đã làm được rồi. Chúng tôi đến phỏng vấn bà, đến nói chuyện với bà, những gì bà thấy đều là lỗi của chính mình, không thấy lỗi người khác. Chung sống với người khác, sống với nhau không được thì tự mình nghĩ lại, bản thân mình làm chưa đủ tốt, từ xưa đến nay bà chưa hề nói người khác sai, còn mình thì đúng, đó là người tu hành.

Chúng ta ngày nay tu hành vì sao không thể thành tựu? Bởi khởi tâm động niệm của chúng ta đều là người khác không đúng, còn ta đúng! Quý vị đồng học hãy bình lặng mà nghĩ xem, rốt cuộc thì đâu đúng, đâu không đúng? Trong đây có đại học vấn, nghĩa lý này rất sâu. Thiện Tài đồng tử 53 lần tham vấn, chúng ta

hãy tỉ mỉ mà quan sát ngài đã học như thế nào? Thiện Tài đồng tử có thể một đời thành tựu chính là không thấy lỗi thế gian, chỉ thấy lỗi bản thân, không thấy lỗi thế gian, cho nên hằng ngày có thể phản tỉnh, có thể sửa lỗi, có thể làm mới thì một đời thành Phật. Ngày hôm qua tôi đã nói với quý vị rồi, lời tôi nói là lời thật, dù thuận cảnh hay nghịch cảnh đều là hoàn cảnh tốt để chúng ta tu học thành tựu, người thiện người ác đều là thiện tri thức chân thật của người tu hành. Làm sao để công đức tu hành viên mãn? Cảnh giới thuận nghịch đều sanh tâm bình đẳng, chân thành thanh tịnh bình đẳng của chúng ta là tu từ đâu? Tu trong cảnh giới thuận nghịch, thiện ác là tu ở trên nhân sự, từ trong đây nhập vào pháp môn không hai, chúng ta mới được đại viên mãn. Thường nghĩ đến những điều mà Lục tổ nói trong Đàn kinh, nếu chúng ta nói thuận cảnh nghịch cảnh thì Lục tổ nhất định sẽ nói thuận nghịch là hai pháp, mà hai pháp thì không phải là Phật pháp. Phật pháp là pháp không hai. Người thiện người ác, thiện ác là hai pháp, mà hai pháp thì không phải là Phật pháp, Phật pháp là pháp không hai, bạn phải từ trong đây mà thể hội.

Cho nên thế nào là Phật pháp Đại thừa? Đa nguyên nhất thể là Phật pháp Đại thừa. Vậy có thuận nghịch hay không? Có thiện ác hay không? Có, là đa nguyên, thể nhưng đa nguyên vẫn là nhất thể, chúng ta từ đa nguyên mà có thể chứng được nhất thể thì thành tựu rồi, bạn liền nhập vào cảnh giới giải thoát bất tư nghị. Nếu chỉ dừng ở đa nguyên mà không thể khế nhập nhất thể thì bạn là phàm phu; hay nói cách khác, bạn không thể ra khỏi lục đạo luân hồi, khởi tâm động niệm, lời nói việc làm của bạn không gì chẳng phải nghiệp, việc này phiền phức lớn rồi, nghiệp sẽ cảm đến quả báo. Nếu bạn nhập vào nhất thể thì được giải thoát, là siêu phàm nhập thánh, mấu chốt ở chỗ này. Hy vọng mọi người suy nghĩ nhiều hơn, làm sao để khế nhập? Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.